SAYI : 20
Fiyatı: 100 kr.
ÇARŞAMBA GÜNLERİ ÇIKAR
7 MAYIS 1975
Adres : P.K. 68
ZONGULDAK

İŞÇİ DAVASI

HAFTALIK EKONOMİ VE POLİTİKA GAZETESİ

«İşçilerin kendileri, aydınlar için yazılmış olan her şeyi okumak ve daha çok okumak istemektedirler. İşçilere fabrika şartları hakkında bir kaç söz söylemenin, herkesçe bilinen şeyleri tekrarlayıp durmanın yeterli olduğuna inananlar sadece bir kaç zavallı aydındır.»

SÖMÜRÜ VE BASKIYA KARŞI

İŞÇİ SINIFI DİRENİYOR

★ İŞÇİLER İŞ GÜVENLİĞİNİ SAĞLAMAK İÇİN DİRENİYOR.

★ İŞÇİLER SENDİKA SEÇME HAKKINI KULLANMAK İÇİN DİRENİYOR.

★ İŞÇİLER HAYAT ŞARTLARINI DEĞİŞTİRMEK İÇİN DİRENİYOR.



İşvereni dize getiren Altaş işçileri toplu halde görülüyorlar.

ALTAŞ işçileri işvereni hizaya getirdi

İstanbul (İSTA)

İstanbul Tuzla'da kurulu bu- [illegible] lunan ALTAŞ El Aletleri Fabrikası işçileri bir süre önce Türk-İş'e bağlı Metal-İş Sendikasından topluca istifa ettiler ve Disk'e bağlı Maden-İş Sendikasına geçtiler. Bunun üzerine Metal-İş işçilere son bir oyun oynamak için harekete geçti. İşverenle anlaşarak eski toplu sözleşmeyi bir yıl daha uzatmaya kalkıştı. Ancak ALTAŞ işçileri bu oyuna meydan bırakmadılar. İşçiler 21 Nisan 1975 tarihinde işvereni protesto etmek amacıyla hep birlikte direnişe geçtiler ve işi bıraktılar. İşçilerin bu kararlı tutumu karşı- [illegible] sında işveren Maden-İş Sendikasını tanımak zorunda kaldı. Kartal kaymakamının da aracılığı ile işveren ile Maden-İş arasında anlaşma imzalandı. Bu anlaşma ile işveren, işçilerin seçtiği işyeri temsilcisini tanıdığı bildirdi ve direniş yüzünden hiç bir işçiyi işten çıkarmayacağını peşinen kabul etti. Ayrıca işveren mevcut sözleşmeye ek olarak işçilere yeni ekonomik ve sosyal haklar vermeyi kabul etti.

Direniş sonunda NOBEL işçileri işbaşı yapmaya başladı

İSTANBUL (Özel) — İşverenin bir arkadaşlarını işten çıkarmak istemesi üzerine direnişe geçen NOBEL işçileri 25 gün süren bir mücadeleden sonra işlerine dönmeye başladı. Direniş sırasında NOBEL işçileri büyük zorluklarla karşılaştı. İşverenin bütün sendikalı işçileri işten çıkarması ve polisin işçilerin direnişini şiddetle bastırmaya kalkışmasının yanısıra Sıkıyönetim de son bildirisiyle grevleri izne bağladı. Sonunda İstanbul Valisinin de araya girmesiyle direniş kaldırıldı. Yapılan anlaşma ile daha önce işten çıkarılan 48 işçiden 28 inin hemen işe başlatılacağı ve geri kalan 20 sinin de onbeş gün içinde işe alınacağı işveren tarafından kabul edildi.

NOBEL işçilerinin üyesi oldukları ATOM - İŞ Sendikası Genel Başkanı Cumali Yılmaz direnişle ilgili olarak gazetemize şu özel demeci verdi :

«İşverenler işçilerin gücünü kırmak için çok çaba gösteriyor.

Hatta sırf devrimci sendikaları kösteklemek için sarı sendikalara daha fazla zam bile veriyorlar. Aynı iş kolunda bir çok işçi sendikası bulunması kısır sendika çekişmelerine ve işçilerin güçlerinin bölünmesine yol açıyor. Mevcut sendikalar iş güvenliğine fazla önem vermiyor. Ne Disk, ne de Türk-İş bu konuda etkili bir çalışma yapmıyor. İş Kanunu'nun 13. ve 17. maddeleri işverenlere geniş yetkiler tanıyor. İşçilerin bütün işyerlerinde iş güvenliği içinde çalışmaları için bu maddelerin mutlaka işçi lehine değiştirilmesi gerekiyor. Biz ATOM - İŞ olarak elimizden geleni yapıyoruz. Sendikamıza bağlı olan PLASTİK FAY işyerinde işverenin 13. madde ile işten çıkarma yetkisini kaldırdık. 17. madde ile işten çıkarma yetkisini ise 2 işçi temsilcisi, 2 işveren temsilcisi ve 1 tarafsızdan oluşan 5 kişilik bir disiplin kuruluna bıraktık. Böylece nispeten bir güvenlik sağladık.

Bugün Türkiye'de işçi sınıfı hareketinde tabandan gelişen akım işçiden yana olmayan bütün sendikacıları yokedecektir. İşçilerin gerçek kurtuluşu iktidara ağırlığını koymasıyla mümkün olacaktır.»



19 Mayıs Mağazasındaki grevde grev gözcülüğü yapan kadın işçiler.

19 MAYIS MAĞAZASINDA GREV İKİ AYINI DOLDURDU

İstanbul (Özel) — İstanbul 19 Mayıs mağazalarında çalışan işçilerin 1 Mart 1975 te başlattıkları grev devam ediyor. İşçiler Disk'e bağlı SOSYAL - İŞ Sendikasının üyesidirler. Kendileriyle konuştuğumuz bir gurup işçi, gazetemize grev konusunda şunları söylediler: «Greve, işgüvenliği içinde çalışmak ve daha fazla maddi haklar elde etmek için başladık. Greve başlangıçta burada çalışan 75 işçinin tamamı katıldı. Ancak daha sonra işveren arkadaşlarımızdan 43 işçiyi işten çıkardı. Halen 32 işçi olarak greve devam ediyoruz. Grev sırasında karşılaştığımız zorluklar bize çok şey öğretti. Mevcut sendikalar genellikle işçiden kopuk bir çalışma içindedirler. Bu nedenle işçileri lâyıkıyla temsil edemiyorlar. İşçilerin işverenlere karşı daha güçlü olabilmesi için bütün işçilerin ve sosyalistlerin sendikalarda mücadele etmeye çok önem vermesi gerekiyor. Kurulmakta olan sosyalist partiler hakkında da iyimser değiliz. İşçi sınıfının gerçek partisini işçilerin kuracağına ve yaşatacağına inanıyoruz.»



Büyük sanayiciler toplantısından bir görüntü.

İŞVERENLER SENDİKASININ ÇAĞRISIYLA

Büyük sanayiciler toplandı

★ Sermaye sahipleri devletten daha fazla destek ve yardım istiyor.

★ Sermaye sahipleri aralarındaki birlik ve dayanışmayı kuvvetlendiriyor.

★ Sermaye sahipleri işçi sınıfını ezmek ve sömürmek için yeni yollar arıyor.

28 Nisan 1975 Pazartesi günü İstanbul Ticaret Odası salonunda «TÜRK HÜR TEŞEBBÜSÜ TOPLANTISI» adı altında bir toplantı yapıldı. Toplantı çağrısını Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu adına Başkan Halit Narin yaptı. Buna karşılık Türkiye Ticaret ve Sanayi Odaları Birliği tarafından yapılan açıklamada, bu toplantının bütün işverenleri temsil etmeyeceği belirtildi (Odalar Birliği Başkanı Sezai Dıblan, daha önce, iktidardaki «Milliyetçi Cephe» hükümetini açıktan desteklemişti). Buna rağmen toplantıya çeşitli sermaye örgütlerinin temsilcileri ile çok sayıda işveren katıldı. Toplantıda, Sanayi Odalarından, Ticaret Odalarından, Ziraat Odalarından, Esnaf ve Sanatkâr Birliklerinden, İşverenler Sendikasından, İşadamları Derneğinden temsilciler hazır bulundu. Bu arada Vehbi Koç ve Nejat Eczacıbaşı gibi büyük sermaye sahipleri de toplantıya katıldı.

Toplantıda söz alan konuşmacılar büyük sanayicilerin şikayet ve isteklerini dile getirdi. Bu konuşmalara günlük basında büyük yer verildi. Yapılan konuşmalarda büyük sanayiciler isteklerini şu noktalarda topladılar:

— «Hürriyetçi, parlamenter demokratik rejim hür teşebbüs tarafından savunulacaktır.» Çünkü, «Hürriyet demek mülkiyet demektir.» «Hür teşebbüsün Anayasa'da yeri tartışılamaz.» «Hür teşebbüsün anayasal haklarının korunması devletin asli görevidir.»... Bu gibi sözleriyle sanayiciler demokrasi deyince sadece kendi varlıklarının devamını anladıklarını gösteriyor. Ve devletin en önemli görevinin kendi özel mülkiyetlerinin korunması olduğunu hatırlatıyorlar.

— Sanayiciler «siyasi istikrar» istiyor. Sanayiciler «istikrar» deyince kendilerini savunabilecek «güçlü bir iktidar» anlıyor. Bunun içinde hep bir araya gelip bir partiyi tek başına iktidara getirmenin gerekli olduğuna işaret ediyorlar.

— Sanayiciler «vergi adaleti» istiyor. Sanayiciler sanayi dışındaki alanların, özellikle tarım, ticaret, emlak gelirlerinin vergilerinin arttırılmasını istiyor. Sanayiciler böylece yeni yatırım kaynakları sağlamak istiyor. Sanayiciler kendi vergilerinin çok ağır olduğundan şikayet ediyor ve vergi oranlarının düşürülmesini istiyor.

— Sanayiciler devletten «teşvik» ve «kredi» istiyor. Sanayiciler, kendilerinden alınan vergilerin geri verilmesini, kendilerinden gümrük alınmamasını, kendilerine bütün devlet dairelerinde kolaylık gösterilmesini, kendilerine daha ucuz ve daha fazla kredi verilmesini istiyor. Ayrıca sanayiciler «tasarruf» istiyor. Yani dar gelirli halk eline geçen bütün parayı harcamasın, bir kısmını kullanmamız için bize bıraksın demek istiyorlar.

— Sanayiciler toplu sözleşme düzenine devletin müdahale etmesini istiyor. Sanayiciler devletin her alana el atmışken toplu sözleşmelere karışmamasını garip buluyor. Sanayiciler sendikalar arası rekabetin işçi ücretlerini artırdığını öne sürüyor. Bunun içinde toplu sözleşmelerin işkolu seviyesinde yapılmasını istiyorlar.

— Sanayiciler kimse hür teşebbüsün tümüne karşı çıkmasın diyorlar. Sanayiciler mevcut sistemin kıyısından köşesinden düzeltilmesinin istenebileceğini, bunun dışında köklü eleştiri yapılamayacağını iddia ediyor.

— Sanayiciler, Türkiye'nin «sanayileşme» konusunda kesin tercihini yaptığını ve artık herkesin bu konuda elinden geleni yapması gerektiğini söylüyor. Kısacası, sanayiciler «rab bena - hep bana» demek istiyor.

Sanayiciler bütün sözleri ve tutumları ile aslında şunu anlatmak istiyorlar: Çağımızda **liberal (serbestçi) kapitalizm** ölmüştür. Artık **tekelci devlet kapitalizmi** vardır. Başkası da mümkün değildir. Bizde de «devletçilik» uygulamasının özü bu olmuştur. Bugün devletin her konuda daha etkin olması gerekmektedir. Devlet varını, yoğunu sanayi tekellerinin güçlenmesi uğrunda ortaya koymalıdır...

SIKI YÖNETİM YİNE UZATILDI

Bundan dokuz ay önce «Kıbrıs Harekatı» nedeniyle ilan edilen sıkıyönetim yine uzatıldı. Sıkıyönetimin Mecliste görüşülmesi sırasında, hükümet, «dışarda Yunan tehlikesi ve içeride komünizm tehlikesi var» diyerek sıkıyönetimi savundu. Hükümete bakan veren partiler de buna katıldı. Muhalefette olan CHP ise sıkıyönetimin özüne değil, mevcut hükümet eliyle kullanılmasına karşı çıktı. DP ise arada kaldı ve sıkıyönetim lehinde oy kullandı. Aslında sıkıyönetim en başta işçi sınıfının demokratik haklarını kısıtlamak için uzatılıyor. Bunun için sıkıyönetime başvuran sermaye partileri maksatlarını gizlemek için başka bahaneler öne sürüyor.

İŞÇİ MEKTUPLARI

İŞÇİ KARDEŞLERİM BİRLEŞELİM

Gazetemiz İşçi Davası'nın da belirttiği gibi, biz işçilerin ekonomik ve politik gücüne karşı kurulan Milliyetçi Cephe hükümetine karşı birleşmemizin tam zamanı gelmiştir.

Kardeşlerim gazetelerde gördünüz, okudunuz hükümet güven oyu alır almaz kimlerin sevindiğini. Ve neler söyleyip, neler konuştuğunu. Şimdi ben de bu sevinenleri bir kaç cümle ile sizlere duyurmağa çalışacağım. Geçenlerde İstanbul'da, İzmir'de toplanan Türkiye'nin para babaları yani kapitalistleri, «artık sesimizin çıkma zamanı gelmiştir» diyorlar. Biz de işçi sınıfı olarak Türkiye'nin özel sektör sahiplerine karşı, yazımın başında da belirttiğim gibi, birleşip sesimizin çıkma zamanı gelmiştir diyorum.

Kardeşler, bugün karşımızda sermaye sahipleri nasıl kendilerinin bilimi etrafında birleşip, ittifak kurup bizim bilimimiz sosyalizme karşı her türlü iftirayı yükleyip seslerini duyuruyorlar. Biz işçiler de artık kendi bilimimiz olan sosyalizme sarılıp onu savunmamız lazım. Bırakalım artık sermaye sahiplerinin partilerini. Onların partileri onların olsun. Yaşasın işçi sınıfımızın sosyalizmi ve ona inananlar.

Bir Maden işçisi

İşçi Davasını ve tüm emekçi kardeşlerim isaygı ve sevgi ile selamlarım.

BUNLAR KENDİNİ NE SANIYOR?

Kapitalist bir düzende yaşamaktayız. Bu düzen biz emekçi yığınlarına hiç denecek kadar az olan bazı haklar tanımış. İster tanısın, ister tanımasın. Ortada bir gerçek varsa oda şudur: Biz emekçiler gün geçtikçe daha çok ezilmekteyiz ve ezileceğiz de.

Haklarımız kısıtlanıyor, zorla ellerimizden alınıyor. Bizim karşı çıkmaya, hakkımızı istemeye gücümüz yetmiyor. Şöyle ki: Bazı yerlerde hakkına tecavüz ediliyor diyelim. Kendini yine bir işçi bilerek hakkını aramak istiyorsun. Fakat, böyle bir şeye teşebbüs etmek hiçte yararına olmuyor. «Sen bir işçisin, işçiliğini bil» diye cevap veriyorlar. Seni hor görüyor, küçük düşürüyorlar. Elin boş gerisin geriye gitmeye mecbur kalıyorsun. Başımdan geçen bir olayı anlatayım. Olay da şu çocuk parası.

Çocuk 18 yaşına girdiğinde bu para kesilir. Fakat, genellikle bunu her işçi bilmez. Bilmeyenlerden biri de bendim. Eğer para kesilecekse bunu önceden bildirirler, sayın «ensesi» kalınlar ve yardakçıları.

Oğlum okuyor ve yaşı 19 oldu. İşyerinde çocuğun okuduğuna dair bir kağıt istediler. Söyledim çocuğa, istedikleri gibi bir kağıt getirdi. Ertesi gün kağıdı sayın beylere götürdüm. İncelediler, evirip çevirdiler. «Ooo! bunun zamanı geçmiş. Senin oğlan ondokuz yaşında» «Peki ne olacak şimdi» dedim. Baktılar, araştırdılar.» 18 ini 10 ay geçmiş. On aylık fazla para vermişiz sana. Bunu ilk aylığından kesecez.» demesinler mi?

Ben içimden hesapladım. Tam tamına 300 lira tutuyor. Eğer bunu ilk aylığımdan keserlerse çoluk, çocuk ne yiyecek, ne giyecek. Demek istediğim verdikleri zaten yetmiyor. Bir de bunu ilk aylığımdan keserlerse vay halime.

Baktım onlar hesabı kitabı kapatmışlar. Bize de sessiz sedasız ve beyleri rahatsız etmeksizin uzaklaşmak kaldı. Ve bu 300 lira ilk aylığımdan kesildi. Birşey diyemedim. Daha doğrusu fırsat vermediler. Şimdi soruyorum o beylere.

Bunu önceden (18 yaşına geldiği zaman) bildirmeleri lazım değil miydi?

Madem 10 aylık fazla çocuk parası vermişler bunda benim ve benim gibi emekçi kardeşlerimin ne suçu var?

Bütün hata kendilerinin olduğu halde neden bütün yükü ve suçu bize yüklüyorlar? Neden bu parayı ilk aylığımdan net olarak kesiyorlar?

Bizleri iyice ezmek, sömürmek için mi...

Bir Maden işçisi
Zonguldak - Kozlu İncirharmanı
14.3.1975

SAYIN EMEKÇİ KARDEŞLER

Tüm emekçiler için ışık tutan İŞÇİ DAVASI gazetesine vermiş olduğum bu ilk yazımdır. Sizlere bu gazete sütunlarında seslenme olanağını bana sağlayan gazeteye teşekkürlerimi bildirir, tüm emekçi sınıfını kollayan ve aydın, ilerici, devrimci arkadaşlara işlerinde başarılar dilerim.

Daima ezilmeye maruz kalan Anadolunun bir evladıyım. Evet tüm Anadolu, ezilmeye, sömürülmeye ve kör kalmaya mahkum edilmiştir. Tabii ki buda muhterem ağaların, yobazların ve parababalarının sayesindedir.

Ağaların en büyük kitlesi ve en gaddarları Anadoluda mevcut bulunmaktadır. Ve biz emekçilerin alın terinden kazanmış olduğu paralarla, yani emekçilerin işgüçlerinden elde ettikleriyle şöhret, mevki sahibi olmuşlardır. Bizlerse zaman zaman ilerliyoruz ve kurtuluş yollarını bulmaya uğraşıyor, bunun için de canımızı dahi aydınlık için vermekten çekinmiyoruz. Ne mutlu aydınlığı gören emekçilere, cahilken, batıl inançlı iken uyanan kardeşlere.

Ve ben böyle yerde büyümüş bir kişiyim. Ve şu anda ezilenleri biraz geride bırakıp burjuvanın içine düşüverdim. Ve burjuvanın yaşamını tam manasıyla görmekteyim ki, o çirkef, o iğrenç yaşam tamiyla burjuva toplumunu temsil etmektedir.

Bizim emekçi kardeşlerin yavruları, yetişkin gençleri ve kızları böyle içini bilmedikleri bir yaşama özenirler. Neden? İçine girmedikleri için, gerçekleri görmedikleri ve eğitilmedikleri için. Ve bu bilinçsizlik birçok yolsuzluklara meydan vermektedir.

Tüm emekçi arkadaşlardan isteğim, yavrularımıza, yakınlarınıza aydınlığı gösterin, öğretin. Vakitlerini boşa harcamalarını, okumalarını, gerçekleri öğretin. Biraz da kendi gözleri ile görsünler ezilmenin ne olduğunu. Evet eziliyorlar ama cahillikten, bilinçsizlikten ve batıl inançtan. Bunu pek bilmiyorlar.

Tüm emekçi kardeşlerimin işlerinde başarılar diler, aydınlığa ilerleme amacıyla mutlu yarınlar temenni ederim.

Kdz. Ereğli'den H. Gözükara

BİR MEKTUP

TÜRKİYE'DE SENDİKALAR VE İŞÇİ SINIFI

Evet gerçek ortada. Türkiye'de sendikalar da bir işverenden farklı düşünmüyor. Nasıl bir işveren çok kâr getirecek bir iş sahibi olmak isterse Türkiye'deki sendikaların bir çoğu da aynı şekilde hareket ediyorlar. Büyük işçi topluluklarının bulunduğu iş yerlerinde çeşitli entrikalar ve oyunlar düzenliyerek, bu toplulukları kendilerine üye yapmaya çalışıyorlar. Ama buna karşılık, küçük bir iş yerinde çalışan az sayıdaki bir işçi topluluğu, bir sendikada teşkilatlanmak isterse, onlara hiçbir sendika sahip çıkmıyor. Ve açık açık «uğraşmaya değmez» diyorlar. Nasıl büyük bir fabrika sahibinin kârı ile, ufak bir işyerinin kârı bir değilse, aynı şekilde bin kişilik bir işyerinden alınan aidatla, on kişilik bir işyerinden alınan aidat bir değil de onun için sendikalar böyle yapıyorlar.

İşte bunun için, bizim sömürücü düşünceli sendikacılarımızda tabiik çok para getiren işyerlerini tercih ediyorlar. Ve o büyük işyerinde yine işçi sınıfına hizmet değil, ihanet ediyorlar. Çünkü işçi sınıfının o işyerinde parça parça ediyorlar. İşverenler de fırsattan istifade işçileri diledikleri gibi çalıştırıyorlar. İstediklerini işten çıkarıyorlar. İşveren, sendika ile anlaşmışsa sömürüsünü daha da rahat sürdürüyor.

İŞÇİ DAVASI'nın açıkça ortaya koyduğu gibi, iş cinayetleri, yalnız bir maden ocağının çökmesi ile veya bir makine dişlisinin arasında işçinin can vermesi ile olmuyor. Nasıl bir makina bile gücünün üstünde bir yükü taşımağa zorlanırsa herhangi bir yerinde arızalanır, iş göremez hale gelir.. İşçi sınıfı da işte böyle gücünün üstünde çalışmaya zorlanmakta vede hergün yüzlerce işçi iş göremez hale gelmekte veya ölmektedir. Bu da iş cinayetlerinin sürekliliğini belgelemektedir.

Türkiye'de sendikalar gerçekten işçi sınıfına sahip çıkacaklarsa işte her şey meydanda. İşyerlerini gidip görsünler. İşçilerin çalışma şartlarını ve işyerlerindeki koruyucu güvenlik tedbirlerini incelesinler. On işçinin yapamıyacağı bir işin bir işçiye ne şartlar altında yaptırıldığını gözleriyle görsünler. Ama nerde o sendikacılar. Nerde?..

Bizim Türkiye'de sendikacılar sözde seminerler düzenlerler, işçiye mevcut iş kanununu anlatırlar.

Bizdeki sendikacılar «işte size katolik nikahı yaptım (boşanamazsın). Artık bir yere gidemezsin» derler. Gerçek de budur.

Bizdeki sendikacılar açıkça «ben sendikacıyım ama kapitalistim» derler. Bizdeki sendikacılar ufak işyerlerinin şikayetlerini dinlemezler. Biraz bir şeyler anlatmaya kalksan «isterseniz istediğiniz yere gidin» derler. Ve bizim Türkiye'deki sendikacılar «eğitim semineri ne imiş» derler. İşçilerin gerçekleri görmesini istemezler.

Ama sendikacılar şunu iyi bilinki: artık Türkiye işçi sınıfı kendi bilincine erişmiştir. Bir meta gibi kendi gücünün başkaları tarafından satılmasına asla izin vermiyecektir. İnsanca yaşaması için ne yapması lazım, bunu iyice anlamıştır.

Kişileri meşhur etmek için bildiri dağıtanların, erken seçim yarışına girenlerin değil, işçi sınıfının hizmetinde olacak sendikalar. Türkiye işçi sınıfının kalbi bunun için çarpıyor. Bunu duyun. İş cinayetleriyle ezilen işçi kitlelerine, hor görülen küçük işçi topluluklarına sahip çıkınki gerçek sendikacı olduğunuza inansın işçi sınıfı. Yoksa Türkiye işçi sınıfı, kendi liderini kendi içinde bulacaktır. Bunu sizde biliyorsunuz. Ama halen madalyonun öbür yüzünü görmek istemiyorsunuz.

Sayın işçi arkadaşlar size sesleniyorum: Yılmayın. Korkmayın. Zafer bizlerindir. Sendika kadrolarında kendi içinizden, size hizmet edecek, sizi hor görmiyecek arkadaşları göreve getirin. Yıkılsın sendika ağalığı.

İzmit'den bir işçi





Dok Gemi-İş Sendikası Genel Başkanı Aslan Sivri sendikadaki çalışma odasında (Üstte) Aslan Sivri'nin Halıcıoğlu Muhibban sokaktaki 7 daireli apartmanı (Sağda). Bundan başka Sivri'nin bir arsası babadan kalma yarım milyon mirası ve senede 7500 lira getiren çaybahçesi var.

BİR YORUM

«Sendikalar asıl amaçlarının yanısıra, artık, büyük çıkarları olan TAM KURTULUŞ için işçi sınıfını örgütleme [illegible] merkezleri olarak bilinçle hareket etmeyi öğrenmelidirler. Bu amaca yönelik her toplumsal ve politik harekete yardımcı olmalıdırlar. Böylece kendilerini tüm işçi sınıfının temsilcileri ve savunucuları sayarak ve böyle davranarak birliğin dışında kalanları da saflarına katmayı başaracaklardır. Ayrıcalı koşullar yüzünden güçsüzlükleri görülen tarım işçileri gibi, en düşük ücretli işkollarındaki işçilerin çıkarlarını dikkatle savunmalıdırlar. Çabalarının dar ve bencil olmayıp, ezilen milyonların kurtuluşuna yönelik olduğuna dünyayı inandırmalıdırlar.»

SENDİKACILIK MESLEK DEĞİL — TEMSİLCİLİKTİR

Bugün, Türkiye'de, sendikacılık, doktorluk, avukatlık gibi meslek haline gelmiştir. Bir çok sendikacı, sendikacılıktan emekli olmaya başlamıştır. Halbuki sendikacılık tıpkı milletvekilliği gibi, belli bir süre için yapılan temsilciliktir. Temelli senatörlük gibi, temelli sendikacılık da yanlıştır. Sendikanın maaşlı memurları, teknisyenleri yapar. İşçiler tarafından seçilen sendika temsilcisinin görevi ise, gerçekten işlerin temsilcisi olmak, onun ekonomik ve politik istekleri için yapacağı mücadeleye öncülük etmektir.

SENDİKA AİDATLARI İŞVEREN TARAFINDAN KESİLMEMELİ — İŞÇİLER TARAFINDAN SENDİKAYA YATIRILMALIDIR.

Sendikacılık, meslek olmaktan çıkıp, temsilcilik haline geldiği zaman, sendikalar aidat peşinde koşmazlar. Sadece büyük aidatlar toplayabilecekleri işyerlerini değil, bütün işçi sınıfını düşünürler.

Aidat konusunda sermaye sınıfının siyasi iktidarları bilerek iki yanlış kaide koymuşlardır. Bunlardan birincisi, işçi, bağlı olduğu sendikadan istifa etse, üç ay, aidat kesilmesine devam edilmesidir. Mektup yazan işçi arkadaşımızın dediği gibi, işçi sendikaya «katolik nikâhıyla» bağlanmakta, parasını verip, noter yoluyla istifa etse bile, aidat kesilmesine devam edilmektedir. Bu uygulama tam manasıyla haraç yemektir. Bir insandan üyesi olmadığı bir kuruluş için zorla para almaktır.

Yanlış kaidelerden ikincisi, sendika aidatının işveren tarafından kesilip, sendikaya verilmesidir. Bazıları, bu durumdan işverenlerin de şikâyetçi olduklarını ileri süreceklerdir. Böyle olması, bu kaidenin yanlış olmadığını göstermez. Sendika aidatını, işçi, bizzat gidip, sendikasına yatırmalıdır.

Böylece hangi sendikanın tabela sendikası olduğu, hangi sendikanın işçilerin asıl sendikası olduğu ortaya çıkar. Bir kısım sendikacılar da avanta uğruna sendikacılık yapmaktan vazgeçer de, meydan, işçi sınıfının mücadelesi uğruna sendikacılık yapmak istiyenlere kalır. Bir başka yararı ise, işveren böylece, işçilerin hangi sendikaya üye olduğunu bilmez ve işine gelmiyen sendikaya üye olan işçiyi işten atmak için bahane arayamaz.

SENDİKA REKABETİNE SON VERİLMELİDİR

Bugün aidat peşinde koşan sendikalar, büyük işyerlerinde, birbirleriyle kıyasıya mücadele etmektedirler. Bu durum tamamen işverenlere yaramaktadır. Bir kısım sendikacılarda «sendika seçme özgürlüğü» bahanesiyle bu rekabetin devamını istemektedirler. Referandum yoluyla işyerinin yetkili sendikası belli olmalı ve sendika rekabeti önlenmelidir.

SENDİKACILAR İŞVERENLER GİBİ DEĞİL — İŞÇİLER GİBİ YAŞAMALIDIR.

Bugün, Türkiye'de, bazı sendikacılar, en büyük fabrikaların müdürlerinden daha fazla maaş almaktadırlar. Bu sayede, patronlar gibi yiyip içmekte, onlar gibi yaşamaktadırlar. İşçilerin ne yaşayışlarından nede çalışma şartlarından haberleri bile yoktur. Sendikacının maaşı, aynı iş kolundaki işçinin ücretinden yüksek olmamalıdır. Maaş için, avanta için sözüm ona sendikacılık yapanlar böylece ortalıktan temizlenmeli, gerçek işçi liderleri sendikalarda görev almalıdır.

İŞÇİ DAVASI

Amerikan saldırganları Vietnam'dan kovuldu

«ÇİN HİNDİ VE YÖRESİ ELDE TUTULMALIDIR. BİZE DOLAYLI VEYA DOLAYSIZ FAYDASI OLACAK BU BÖLGEYİ YİTİRMEMİZ, SALT TAYLANDI DEĞİL, MALEZYA İLE BİRMANYA'YI DA TERKETMEMİZ ANLAMINA GELİR, ÜSTELİK BU BÖLGENİN KALAY, KURŞUN, MANGANEZ, ÇİNKO, KÖMÜR GİBİ ZENGİN DOĞAL KAYNAKLARINI; PİRİNÇ, BAHARAT, KAUÇUK GİBİ DEĞERLİ ÜRÜNLERİNİ DE ELDEN ÇIKARMAMIZ İSTENEMEZ.»

EISENHOWER, (ABD Başkanlarından)

Vietnam'ın bağımsızlık mücadelesi kurulduğu yıllardan başlar

Zengin kömür, kalay, çinko gibi yeraltı madenleri; kauçuk, pirinç gibi doğal zenginlikleri olan Vietnam 16. yüzyılda iki ayrı krallıktan meydana geliyordu. Güneyde egemen olan Nguyen Hanedanı, 18. yüzyılın ikinci yarısında Fransız ve Çinlilerin desteğiyle birleşmeyi sağladı. Çinliler bu ülkeye Viet-Nam adını verdiler.

Ancak daha o zaman yürüttüğü sömürgecilik siyasetiyle Fransa Çin Hindine sokulmuştu. Sonunda Fransızlar, doğal kaynakları ve hammaddeleri için Vietnam'ı 1858 de işgal etti. Daha o zaman, 1858 - 1887 arasında Fransızlara karşı başarısız ayaklanmalar başlamıştı. Ayaklanmaları etkisiz bırakan Fransa ise, giderek işgali altındaki bölgeye Laos ve Kamboçya'yı da kattı.

Ayaklanmaların sürmesi ve artması karşısında Fransa Vietnam'a yeni bir Vali atayarak «tedrici bağımsızlık» verileceği vaadiyle ayaklanmaları yatıştırmayı amaçladı.

1922 yıllarında Fransa'da bulunan Ho Şi Minh, «Sömürge Halklarının Birliği» adlı örgütün kurulmasına öncülük etti. Aynı yıllarda çıkardığı La Paria gazetesiyle sosyalistleri bu örgüte katılmaya çağırdı. Daha sonra Çin'e giden Ho Şi Minh, burada Çin Hindi Komünist Partisini kurdu. Parti Vietnam'ın kurtuluşu için mücadeleye öncülük ediyordu. Ancak, gizli idi. 1936 yılında Fransa'da kurulan «Halk Cephesi» iktidarı bu partinin açık çalışmasını kabul etti.

Bu arada 1939 da Fransa ile çatışarak Vietnam'a ilk adımı atan Japon sömürgecileri giderek bölgeye sokulmalarını hızlandırdılar. 1945 de de ülkenin yönetimini Fransızlardan devraldılar. Ancak, aynı yıl sonlarına doğru Sovyetler Birliğinin de içinde bulunduğu müttefik devletlerin savaştan galip çıkmaları karşısında Japonya teslim oldu. Bu durum Vietnam da etkisini gösterdi. Ülkede Japon sömürgecilerine karşı genel bir ayaklanma oldu. Ardından da Vietnam Demokratik Cumhuriyeti kuruldu.

Ancak, Fransa bölgeye tekrar asker çıkardı. Güneydeki toprak sahipleri ile anlaşan Fransız sömürgecileri, Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin Başkenti Hanoi'yi bombalamaya başladı. Fakat, Vietnam İşçi Partisinin denetlediği Halk Kurtuluş Ordusu, 1954 yılında Güneyli toprak sahipleri, işbirlikçi burjuvazi yönetimindeki gerici orduyu Fransızların desteğine rağmen Dien Bien Phu'da büyük bir yenilgiye uğrattı. 21 temmuzda Cenevre Anlaşması imzalandı. Cenevre anlaşmasına göre, ülke 17. paralelden geçici olarak iki kısma ayrılıyordu. 1956 yılında iki bölgede yaşayan halk yapılacak seçimle birleşme ve yönetim hakkında karar verecekti. Ancak, ikinci dünya savaşından sonra emperyalist sistemin önderi durumuna gelen ABD bölgenin Fransız denetiminden çıkmasına razı değildi. Bundan dolayı 1954 Cenevre anlaşmasına göre 1956 yılında yapılması kararlaştırılan birleşme seçimleri zamanı gelince CİA (ABD Haberalma Servisi) yardımı ile Diem tarafından engellendi. ABD'nin desteğiyle güneyde bir cumhuriyet kuruldu. Cumhurbaşkanlığına bir toprak beyi olup geçmişte fransızlardan yana savaşan Nguyen Diem getirildi.

Zamanın ABD Başkanı Eisenhover şöyle diyordu: «Seçimler yapılacak olsaydı Ho Şi Minh oyların en az % 80 ini alacaktı.»

Daha sonra, 1956 da Vietnam'ı Fransız sermayedarlarından devralan ABD bölgeye asker yığmaya başladı. Yığınlar halinde işkence ve tutuklamalar yapan ABD emperyalistlerine karşı Güney Vietnam halkı 1958 de Güney Vietnam Kurtuluş Ordusu kanalıyla Diem yönetimine karşı direnişe başladı. Cenevre anlaşmasının ABD ve Diem tarafından sürekli ihlal edilmesi karşısında V.İ.P. güneydeki ayaklanmayı destekleyeceğini açıkladı. Bu arada Kuzey Vietnam, sosyalist ülkelerin de yardımıyla kalkınmasını hızlandırdı. Güneyde ise Diem yönetimi bütçesinin % 60 ını silahlanmaya ayırıyordu. Bu arada ekonomik bunalım içine giren ABD emperyalizmi, 1962 yılında Vietnam'a doğrudan doğruya müdahale edeceğini açıkladı, arkasından ABD saldırısı yoğunlaştı. 1964 yılında ABD Başkanı Johnson Vietnam savaşının devam edeceğini söyledi. Nitekim 1966 dan sonra Vietnam en kanlı dönemini yaşadı. ABD'nin Vietnam'daki asker sayısı 1966 da 180 bin iken bir yıl sonra 400 bine, daha sonraki yıllarda giderek 580 bine yükseldi. Vietnam halkına karşı kimyasal silahlar, bitkilerin yok edilmesi, boğulma yoluyla ölüme yol açan havanın oksijenini emen gazlar, napalm bombaları kullanıldı.

Bu arada Diem'in giderek desteksiz kalması karşısında ABD onu devirerek Nguyen Van Tiyö'yü G.V. Devlet başkanlığına getirtti. Ancak, Vietnam halkının mücadelesi giderek yükseldi. Kuzey Vietnam, Sosyalist ülkelerin yardım ve desteği ile Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti 1969 yılında ilân edildi. ABD ve onunla birlik olan Van Tiyö Paris görüşmelerine katılmayı kabul etmek zorunda kaldılar.



Vietnam'daki ABD vahşetlerinden biri.

Vietnam halkının uzun ve kararlı mücadelesi, sosyalist ülkelerin yardım ve desteği, dünya demokratik kamu oyunun desteği ve ekonomisinin giderek bunalıma sürüklenmesi karşısında ABD Başkanı Nixon Paris anlaşması ile Vietnam'dan çekilmeyi kabul etmek zorunda kaldı. 27 ocak 1973 de ABD nin Vietnam'daki askeri varlığına son veren Paris anlaşması imzalandı.

Ancak ABD sermayedarlarının Vietnam'dan fiilen çekilmesi günümüze kadar sürdü. ABD desteğini kaybeden Van Tiyö, iki ay kadar önce başlayan son savaşı da kaybedince, 1858 de başlayan bağımlılık, 30 Nisan 1975 de son buldu.



Vietnam halkının bağımsızlık mücadelesinin önderi Ho Şi Minh, Vietnam'lı çocuklarla.

VİETNAM ÖNCÜLERİ VE ÖRGÜTLERİ

Vietnam'ın sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadelesinin önderi HO-Şİ Minh'dir. Vietnam halkı o'na «Ho Amca» derdi. Ho Amca, 1891 yılında o zaman Fransız'ların elindeki Kuzey Annam'da doğdu. Gemici olarak Amerika İngiltere ve Afrika'yı dolaştı. 1919 yıllarında Fransa'ya geldi. Burada sosyalizmi öğrendi, İşçi sınıfı'nın mücadelesine katıldı. Ülkesinin Fransız sermayedarlarınca sömürülmesini Fransa işçi sınıfıyla birlikte protesto etti. Daha sonra Sovyetler Birliği ve Çin'e gitti. Çin'in kurtuluşu için Mao ile birlikte Japon saldırganlarına karşı savaştı. Bu nedenle zamanın Japon taraftarı Çin yönetimince tutuklandı.

Daha sonra ülkesine döndü ve Vietnam Kurtuluş Mücadelesini örgütledi. Çin'de iken kurduğu Çinhindi Komünist Partisi'nden sonra, Vietnam işçi partisini kurdu. Fransız'larla savaştan sonra kurulan Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin başkanı oldu. Ancak Kuzey Vietnam sömürüden kurtulmuşken 1969 yılında öldü. Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri, Saygona girer girmez, kente HO Şİ MİNH adını vererek önderlerini saygı ile andılar.

ÖRGÜTLER

Fransız, Japon ve ABD sömürüsüne temelden karşı ilk örgüt olarak 1930 da Çin Hindi Komünist Partisi kuruldu. Daha sonra Ho Şi Minh öncülüğünde Vietnam'ın Kurtuluşu İçin Birlik (Vietminh) (1941) ve Vietnam İşçi Partisi (Lao Dong) kuruldu. İşçi Partisi, 1955 te Vietnam'ın kurtuluşunu savunan diğer demokratik ve sosyalist kuruluşlarla birlikte Ana Vatan Cephesi'ni kurdu. Ayrıca V.İ. Partisi üyelerinin öncülüğünde Güney Vietnam Kurtuluş Cephesi oluşturuldu. Batılı kapitalist ülkelerin Vietkong adını verdikleri silahlı birlikler bu örgütün silahlı kanadıdır.

VİETNAM SAVAŞININ BİLANÇOSU

ABD'nin müdahalesinden bu yana geçen 20 yıl, Vietnam savaşının en kanlı tarihidir. 20 yılda ABD tarafından Vietnam'a tam 7 milyon 600 bin ton bomba atıldı. Bu rakam İkinci Dünya savaşı sırasında, Müttefik Devletlerin (ABD, Sovyetler Birliği, İngiltere) tarafından kullanılan bombaların toplamından 4 kat fazladır. ABD Vietnam'da 150 milyar dolarlık harcama yaptı. Bu, Türk parası olarak 20 yıllık Türkiye bütçesi tutarındadır. Bu harcamaların 140 milyar dolarlık kısmı, Güney Vietnam'a askeri yardım şeklinde, 10 milyar doları ise ekonomik Yardım olarak harcandı.

ABD Vietnam'da sürekli olarak asker yığınağı yaptı. Vietnam'daki ABD askerlerinin sayısı bir ara 580 bine yükseldi.

35 yıldır süren savaş boyunca Vietnam'da 3 milyon insan öldü. Bunun yaklaşık 55 bin kadarı ABD askeri. 4,5 milyon insan yaralandı, sakat kaldı. ABD askerleri, Vietnam'lı kadınları da bir eşya gibi kullandı. Vietnam'da 16 bin çocuk, ABD askerlerinden gayrimeşru olarak kaldı.

Vietnam savaşından en kazançlı çıkanlar ise, ABD'deki silah sanayicileri ve silah tröstleri oldu. Vietnam savaşı ABD'deki silah tröstlerine tam 108 milyar dolar kazandırdı.

EMPERYALİZMİN VİETNAM SALDIRISI KENTİMİZDE DE BENİMSETİLMEK İSTENMİŞTİ

Amerikan emperyalizmi Vietnam işgalini kurdurduğu çeşitli dernekler yoluyla ülkemizde ve kentimizde de halka benimsetmek istemişti. Bu amaçla bir takım banka müdürleri, avukatlar ve Amerika'ya uşaklık etmeye heveslenen bir kısım tüccar tarafından 1970 de Türk Vietnam Dostluk Derneği adıyla bir dernek kuruldu. Bu dernek, ABD'nin ve bugün Vietnam halkının başarısı karşısında 30 ton kıymetli eşya ile ülkesini terkeden Amerikancı Van Tiyö'nün propagandasını yapıyorlardı. Ancak, o zaman da kentimizdeki sosyalistler, bu derneğin kuruluşunu ve propaganda amacıyla açtıkları sergiyi protesto ettiler. Fakat bu protesto hareketinde bulunanlar tutuklandılar, karakollarda işkence gördüler.

Hayat bugün kimin doğru yolda olduğunu ve haklı olduğunu göstermiştir.

Yorum

Vietnam halkının mücadelesinde üç devir

Vietnam halkı, tam 117 yıldır ülkelerini çeşitli amaçlarla işgal altında tutan Fransız, Japon ve ABD sömürgecilerine, emperyalistlerine karşı şerefli bir mücadele verdi. Denilebilir ki, Vietnam'ın tarihi, bu mücadelenin tarihidir. Ve, Vietnam halkının bağımsızlık mücadelesinin tarihi; aynı zamanda, emperyalizmin çeşitli dönemlerdeki uzakdoğu politikasının da tarihidir.

Fransa'nın 1858 de Vietnam'ı işgali, gelişen Fransız sermayedarlarına hammadde kaynakları temin etmek amacını taşıyordu. Fransız burjuvazisi Çin Hindi'nin, dolayısıyle Vietnam'ın zengin doğal kaynaklarını yıllarca sömürdü. Hatta bu kaynakların paylaşımı için bir başka sömürücü güçle, Japonya ile savaş bile etti.

İkinci dünya savaşı sırasında Vietnam'da fransızları destekleyen ve savaş sonrası burayı fransızlardan devralan ABD ile Vietnam halkının bağımsızlık savaşı yeni bir döneme giriyordu.

İkinci dünya savaşından sonra emperyalizm, bir çok ülkede işçi sınıfının iktidar olması nedeniyle, önemli bir pazar alanını kaybetmişti. Sosyalizm bir tek ülkede varolmaktan çıkmış, bir sistem halini almıştı. Ayrıca kapitalist ülkeler arasında da kuvvet dengesi değişmiş, ABD bütün kapitalist ülkelerin lideri olmuştu. ABD'nin başını çektiği emperyalist sistem, NATO-CENTO-SEATO gibi askeri kuruluşlar meydana getirdi. Bu kuruluşlarla sosyalist ülkeler abluka altına alınmak isteniyordu. Bu bakımdan Vietnam'ın stratejik önemi, diğer Çin Hindi ülkeleri ile birlikte arttı. Ayrıca kapitalist emperyalist sistemin en güçlüsü ABD, Vietnam'ın zengin hammadde ve doğal kaynaklarını kendisi kullanmak istiyordu.

Vietnam halkı, daha önce başına bela olan Fransız ve Japon emperyalistleri gibi, bundan sonra da ABD saldırganlarına karşı yiğitçe savaştı.

1960'lardan sonra emperyalist sistemin ve özellikle baş emperyalist ABD'nin gözönüne alması gereken yeni durumlar doğdu.

Sosyalist ülkeler hızla gelişmişti. Bu gelişmeye bağlı olarak sosyalist sistemin dünya üzerinde etkinliği de arttı. Ayrıca kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi de gittikçe güçlendi.

Buna karşılık kapitalist ülkelerde, özellikle ABD'de artan silahlanma ve savaş sanayisi ekonomiyi sürekli buhrana düşürdü. Ayrıca teknolojik gelişme sonucu kıtalararası nükleer füzelerin yapımı, kara ordularının önemini azalttı. Dinleme üsleri ve denizlerle hava egemenliği önem kazandı.

Bu durumlar ABD'yi «Detant» (yumuşama) politikasını kabule zorladı. İşte Vietnam halkının yüz yıldan fazla süren bağımsızlık ve toplumsal ilerleme savaşı değişen dünya dengesi ile çakışınca, ABD emperyalizmi Vietnam ve Kamboçya'dan yenilgiyle geri çekilmek zorunda kaldı. ABD'nin silahlı desteğinin olmayışı ise, Vietnam ve Kamboçya'daki gerici yönetimlerin çöküşü demekti, çöktüler de. 117 yıldır süren bağımsızlık ve toplumsal ilerleme savaşı böylece Vietnam halkının zaferiyle sonuçlandı.

işçi davası

MADEN İŞÇİLERİNİN SÖZLEŞMESİ

İsçilerin eğitimi nasıl yapılmalıdır

Madde 14: a — EKİ,... yeraltı sanatlarında hiç çalışmamış olanları, işçi sağlığı, iş güvenliği ve işe intibakları bakımından eğitime tabi tutar.
b — Eğitim süresi asgari 15, azami 30 gündür.
c — Bu intibak eğitimine iştirak ettirilenler, eğitim ve öğrenimle ilgili pratik çalışmalar dışında hiçbir surette istihsal ve hizmet faaliyetlerinde çalıştırılamazlar.
d — Eğitime tabi tutulan işçi adaylarına, eğitim süresi içinde asgari ücret komisyonu tarafından tesbit edilen ve uygulanan ücretin yarısı... ödenir.

14. madde, madencilik işlerinde hiç çalışmamış işçileri eğitmek amacını taşımaktadır. Madenin iş kazaları ve meslek hastalıkları yönünden tehlikelerle dolu oluşundan dolayı ön eğitim zorunludur. Fakat asgari 15, azami 30 günlük eğitim çok azdır. Bu kadar kısa zamanda, çok değişik bilgileri işçi adaylarına vermek imkansızdır. Madende çalışan ve çalışmaya aday işçilerin, genellikle okuma - yazmalarının çok az oluşu işi iyice güçleştirmektedir. Üstelik c. fıkrada yazılı şartlara uyulmaması, yani eğitim gören işçi adaylarının çeşitli hizmet işlerinde çalıştırılmaları, mevcut programında uygulanmamasına yol açmaktadır. İşçi adaylarına asgari ücretin yarısının verilmeside haksızlıktır. Çünkü işveren bu işçileri, kendisine daha yararlı olsun diye eğitmektedir. İşçinin eğitimle niteliğinin yükselmesi işverenin yararınadır.

Bunlardan dolayı, eğitim süresinin asgari iki aya çıkarılması ve eğitim programının daha kapsamlı hale getirilmesi gerekir. Bu süre içinde, eğitim gören işçilerin sadece eğitimle uğraşması da sağlanmalıdır. Eğitimde ödenecek ücret de, işçi adayı işe başladığı zaman alacağı ücret seviyesine çıkarılmalıdır.

Madde: 16 — İşyerlerinde çalışan işçiler için 3457 sayılı kanunda bahsedilen mesleki kursları açmayı EKİ ve 274 sayılı kanun... uyarınca gelirlerinin en az % 5 ini üyelerinin bilgi ve kültür seviyelerini geliştirmek için sarfetmeyi işçi sendikası kabul ederler.

274 sayılı kanuna göre sendikalar gelirlerinin % 5 ini üyelerinin bilgi ve kültür düzeylerini arttırmak için kullanmalarını zorunlu kılmıştır. Bu madde kanunda olmasa bile sendikaların, işçilerini bilinçlendirmek için para ayırmaları gerekirdi. Çünkü, ancak bilinçli işçilerle işverenlere karşı tutarlı mücadele verilebilir.

Oysa, Z.M.İ. Sendikası yöneticileri, işçileri bilinçlendirmek için hiçbirşey yapmamışlardır. İşçi eğitimi diye yaptıkları, eğitimden anladıkları, işverenin görevi olan mesleki kurs ve seminerlerdir. Z.M.İ. Sendikasının bağlı olduğu Türk - İş'inde eğitimden anladığı işçilerin eğitilmesi değil, imtiyazlı işçi çocuklarının okullarda okutulmasıdır.

Bu arada Z.M.İ. Sendikası yöneticileri eğitim adına, bazı işçileri Türk - İş'in genellikle İzmir'de tertiplediği seminerlere göndermektedirler. Gidenler çoğunlukla sendika delegeleri yada nezaretçi, ustabaşı gibi işçiler olmaktadır. Söylentilere göre, seminere gitmeyipte, harcırahını alan kişiler vardır. Kısacası bu tip seminerler, seminer olmaktan çıkmış, menfaat kapısı ve turistik seyahatler haline gelmiştir. Yönetimdeki sendikacılarda, buralara gönderdikleri delegelerden ve işçilerden kendilerini desteklemelerini istemektedir.

Gerçek işçi eğitimi, bilinç verme elbetteki bu şekilde olmaz. Eğitim; işçilerin, işçi sınıfı çıkarları doğrultusunda birlikte hareket edebilmesi için verilir. Ve eğitim, yurt ve dünya sorunları hakkındaki bilgileri kaplar. Bu tür bir eğitimi vermek için Z.M.İ. Sendikasının elinde büyük imkanlar vardır. Sendikanın yıllık gelirleri 20 milyon lira civarındadır. Demekki yılda 1 milyon liralık eğitim harcaması yapabilir. Sendikanın elinde büyük bir matbaası vardır. Burada her türlü yayın basılabilir. Eğitim için gazete önemli bir araçtır. Fakat Sendika yöneticileri, gazetelerinde işçilerin bilincini saptıracak yazılardan başka yazılara yer vermemektedirler. Eğitimin daha canlı olabilmesi için bölgelerde konferanslar ve kısa süreli seminerler verilebilir ve bölgelerde konferans verilebilecek işçilerin devamlı oturup okuyabilecekleri salonlar yapılabilir. Eğitim sorununda sendika yöneticileri isterse, onlara en büyük desteği sosyalist - ilerici aydınlar sağlar. İşçi sınıfına bilinç götürme işini en iyi şekilde ve gerçekten ancak sosyalist - ilerici aydınlar sağlar. Ancak, bu aydınlar yetkilerle donatılmalı, çalışma alanlarında serbestçe karar verebilmelidirler. Yoksa, bazı sendikalarda olduğu gibi, bu aydınlar yasak savma kabilinden bulundurulan kişiler durumuna düşürülürler. Dolayısıylada beklenen fayda sağlanamaz.

Recep KÜREKÇİ

İŞÇİ DAVASI / Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi: Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür: Kemal Kuşhan / Yönetim Yeri: Nizam Cad. Birlik İş Hanı Kat: 3, No: 311 ZONGULDAK / Yazışma adresi: P.K. 68 — Zonguldak. Tel: 3886 / İstanbul Bürosu: Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok. Atalay İş hanı, No: 27 - Cağaloğlu / Abone: Altı aylık 25 lira, yıllık 50 liradır. / Dizgi - Tertip: Başaran Matb. / Baskı: Arzu Matb.

SENDİKA KASASI BOŞALDI MI

ZONGULDAK (İşçi Davası) — 30 Nisan'da köyleri̇ne dönen guruplu işçilerden birer yevmiyeleri tutarında kesinti yapılmıştır. Ücret kesintisi 1975 yılı grev fonu için yapılmıştır. Halbuki Z.M.İ. Sendikası bu yıla gelinceye kadar, grev fonu kesintilerini Ekim - Kasım aylarında yapmaktay dı. Üstelik 1975 Temmuzundan itibaren ücretlere eklenecek 2. yıl zamları henüz alınmamıştır. Bu zamansız para kesme birtakım söylentileri de beraberinde getirmiştir. Bu kesinti, mahalli basında ve çeşitli kişilerce ortaya atılan birtakım usulsüz harcama iddialarına kuvvet kazandırmıştır. Söylentilere göre, arsa, klişe atölyesi, yeni arabalar vs. vs. almak için savrulan milyonlardan sonra sendika kasası bomboş kalmıştır. Sorumsuzca harcamaları yılda 20 milyonluk sendika geliri dahi dayanamamıştır. Hatta grev fonu dahi tüketilmiştir. Bundan dolayı, parasız kalan sendikacılar normal zamanı bekleyemeden grev fonunu acele kesmişlerdir. Halbuki grev fonundan harcama yapılamaz. Fakat, hatırlanacağı gibi, bir önceki devrede de grev fonundan milyonun üzerinde harcama yapılmıştı.



Almanya'da çalışan Türkiyeli işçiler kendilerine uygulanan baskıları ve haksız uygulamaları protesto ediyorlar

GİTTİKÇE ARTAN BASKILARA KARŞI

AVRUPA'DA YAŞAYAN TÜRKİYELİ İŞÇİLER DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİ KURDULAR

Batı Avrupa'da çeşitli ülkelerde bulunan Türkiyeli işçi dernekleri birleşerek, kendilerine uygulanan baskılara karşı koyabilmek için Demokratik Güçbirliği adı altında birleştiler.

Bütün kapitalist dünyayı sarsan ekonomik ve sosyal bunalım en büyük etkisini işçi sınıfı üzerinde göstermektedir. Sosyal haklar kısıtlanmakta, demokratik hak ve özgürlükler baskı ve kontrol altına alınmak istenmektedir. Ve bu arada yabancı işçilere karşı daha yoğun bir baskı uygulanmaya başlanmış bulunmaktadır. Bu duruma karşı koyabilmek için Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde bulunan Türkiyeli işçi dernekleri «Demokratik Güçbirliği» adı altında birleşmişlerdir. Kurulan «Güçbirliği» bir basın bildirisi yayınlıyarak Türkiyeli işçilerin durumunu ve isteklerini dile getirmiştir. Basın Bildirisinde özetle şöyle denilmektedir:

«Batı Avrupa ülkelerinde etkisini gittikçe arttıran ekonomik bunalım, özellikle yabancı işçiler üzerindeki antidemokratik baskıların yoğunlaştırılmasına sebep oluyor.

Ortak Pazar dışındaki ülkelerden gelen işçilerin büyük bir kısmını geri gönderebilmek için, insan hak ve özgürlüklerine bile ters düşen uygulamalar gün be gün çoğalıyor.

Keyfi işten çıkarmalar, oturma ve çalışma müsadelerinin uzatılmasında çıkarılan güçlükler, çocuk paraları uygulamaları ve de son taşınma yasağı modern köleciliğin en somut örnekleridir.

İşçi sınıfının sendikalar birliğini ve birlikte mücadelesini parçalamaya yönelik ırkçı propaganda ve davranışlar ise en başta mücadele edilmesi gereken ciddi bir tehlike haline gelmiştir. Buna paralel olarak yabancı işçilerin demokratik hakları için serbestçe örgütlenmelerini önleyici tedbirler alınmak istenmektedir.»

Yurt içindeki işçi hareketleri ve demokrasiye karşı uygulamalarla da aynı derecede ilgilendiklerini belirten kuruluşlar, isteklerini aşağıdaki şekilde sıralamışlardır :

«Batı Avrupa'da yabancı işçilerin, yerli işçilerle toplum hayatının bütün kesimlerinde eşitliği ilkesinden hareketle :

1 — Yabancılarla ilgili gerici kanunların demokratik yönde değiştirilmesi.

2 — Yabancı işçileri, yaşadıkları eyaletlere, şehirlere, hatta firmalara köle durumuna getiren, ailelerin bir arada yaşamasını engelleyen, bütün gerici kararnamelerin ve emirlerin kaldırılması,

3 — İlerici yabancılara, onların örgütlerine yapılan anti-demokratik baskı ve uygulamalara son verilmesini, yabancıların sosyal, kültürel alanlarda örgütlenmesini engelleyici her türlü kanun ve hükümlerin kaldırılması,

4 — İnsan hak ve özgürlüklerinin çiğnendiği faşist rejimli ülkelerden çıkmak zorunta kalanlara, istila ve sömürge savaşlarına katılmayı reddenlere, insan hakları beyannamesine uygun siyasi sığınma hakkı verilmesinin kolaylaştırılması.



Maden - İş Ereğli Bölge temsilcisi vekili Şükrü Özbayrak

ERDEMİR'de işçilerin birliği bozulmak isteniyor

Kdz. EREĞLİ (İşçi Davası) Erdemir'de yetki sorunu çözümlenmiş ve Maden - İş Sendikası yetkiyi almıştır. Aynı zamanda toplu sözleşme dönemine girilmiştir. Şimdi sıra iyi bir toplu sözleşme yapmaktadır. Bunun içinde bütün işçilerin beraberliğinin sağlanması şarttır. Çelik - İş'e oy vermiş işçilerin de, Maden - İş'de toplanarak sendikal bütünlüğün sağlanması ve işverene karşı bütün olarak çıkılması lazımdır. Bunu sağlayacak olanda büyük ölçüde Maden - İş yöneticileridir.

Fakat Maden - İş bölge yöneticileri, yayınladıkları bildirilerle ve işçilere karşı tavırlarıyla bütünlüğü bizzat kendileri bozmaktadırlar.

Maden - İş yöneticileri; «Maden - İş'e geç üye olan işçilere ceza vereceğiz» diye işçileri tehdit etmektedirler. Maden - İş'e üye olmaya gelen işçileri zorluk çıkartmakta, onlara karşı olumsuz, alaycı tavırlar takınmaktadırlar.

İşçi Davası'nda daha önceden belirtildiği gibi bu tavırlara düşülmemesi, işçilerin sendikadan uzaklaştırılmaması gerekir. Maden - İş'e gelen işçileri itmek, işçileri tehdit etmek, sadece Çelik - İş'e üye işçileri etkilemez. Sonuçta, Maden - İş üyesi işçiler arasında da, sendikaya ve yöneticilere olan inanç sarsılır. İşçilerin birliğinin bozulmasından birtek kârlı çıkacak olanda işverendir. Çünkü, işçilerin birliğinin olmadığı yerde işverene karşı etkili mücadele verilemez. Sözleşme başarısızlıkla sonuçlanır. İşçilerin sendikal bütünlüğünün sağlanamadığı yerde kolay kolay siyasal birliktelik de sağlanamaz. Maden - İş bölge yöneticileri kişisel kaprislerine kapılmaktan kurtulmalıdırlar. Yoksa, işçileri bölen işçilerin mücadelesini zayıflatan kişiler olarak damgalanmaktan kurtulamazlar.

Sözleşme taslağının işçilerin onayına sunulacağı zaman, işçi - sendika yöneticisi beraberliğinin sağlanması için iyi bir fırsattır. Taslağın görüşülmesine işçilerin aktif olarak katılması sağlanmalı, karşılıklı canlı fikir alışverişi yapılmalıdır. Taslak üzerinde uzun boylu durulmalı, görüşmeler laf olsun diye yapılmalıdır. Böylece, İşçi - Sendika yöneticisi yakınlaşmasında belli ölçüde sağlanabilir. Sözleşme taslağının görüşülmesi esnasında aynı zamanda, geçmiş sözleşmenin eleştirisi de yapılmalıdır. Geçmiş sözleşmenin aksayan yönleri, eleştiriler sonunda düzeltilmelidir.